

Arrest

nr. 237 131 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X /

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 3 maart 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 februari 2020, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 maart 2019 dienden verzoekers, die sedert september 2018 in België verblijven, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 februari 2020 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Het beroep dat verzoekers hebben ingediend tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 237 130 van 18 juni 2020.

1.3. Op 3 februari 2020 trof de verwerende partij beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies).

De eerste bestreden beslissing, getroffen ten aanzien van de eerste verzoekende partij, luidt als volgt :

“[...] In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : [K.]
voornaam : [A.]
geboortedatum : [...]
geboorteplaats : [...]
nationaliteit : Albanië*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/10/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 24/04/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Aangezien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen. “

1.4. De tweede bestreden beslissing, getroffen ten aanzien van de tweede verzoekende partij, luidt als volgt:

“[...] In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : [K.]
voornaam : [A.] + 2 kinderen: K.,Z.; K., A.(...)
geboortedatum : [...]
geboorteplaats : [...]
nationaliteit : Albanië*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, 3tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/10/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 24/04/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Aangezien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoekers de schending op van:

- “- de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (“EVRM”)
- de artikelen 7, 24, 47 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (“Handvest”);
- artikel 22bis van de Grondwet;
- de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;
- het rechtsbeginsel audi alteram partem, het hoorrecht, het recht van verdediging, die rechtsbeginselen zijn in het Europese en Belgische rechtsordes”.

Zij betogen als volgt:

“• Aangehaalde rechtsnormen

Net zoals artikel 7 van het Handvest beschermt artikel 8 van het EVRM het privéleven en familie- en gezinsleven van eenieder:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip "privéleven" werd verfijnd door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens :

"29. The Court does not consider it possible or necessary to attempt an exhaustive definition of the notion of "private life". However, it would be too restrictive to limit the notion to an "inner circle" in which the individual may live his own personal life as he chooses and to exclude therefrom entirely the outside world not encompassed within that circle. Respect for private life must also comprise to a certain degree the right to establish and develop relationships with other human beings. There appears, furthermore, to be no reason of principle why this understanding of the notion of "private life" should be taken to exclude activities of a professional or business nature since it is, after all, in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity of developing relationships with the outside world. This view is supported by the fact that, as was rightly pointed out by the Commission, it is not always possible to distinguish clearly which of an individual's activities form part of his professional or business life and which do not.

Thus, especially in the case of a person exercising a liberal profession, his work in that context may form part and parcel of his life to such a degree that it becomes impossible to know in what capacity he is acting at a given moment of time.

To deny the protection of Article 8 (art. 8) on the ground that the measure complained of related only to professional activities - as the Government suggested should be done in the present case - could moreover lead to an inequality of treatment, in that such protection would remain available to a person whose professional and non-professional activities were so intermingled that there was no means of distinguishing between them. In fact, the Court has not heretofore drawn such distinctions: it concluded that there had been an interference with private life even where telephone tapping covered both business and private calls (see the Huvig v. France judgment of 24 April 1990, Series A no. 176-B, p. 41, para. 8, and p. 52, para. 25); and, where a search was directed solely against business activities, it did not rely on that fact as a ground for excluding the applicability of Article 8 (art. 8) under the head of "private life" (see the Chappell v. the United Kingdom judgment of 30 March 1989, Series A no. 152-A, pp. 12-13, para. 26, and pp. 21-22, para. 51.)"

Artikel 8 EVRM garandeert dus het privéleven in een ruime zin, inbegrip het recht tot een "privé sociale leven", dwz de mogelijkheid voor eenieder om zijn sociale identiteit te ontplooien. Uit dat oogpunt garandeert dit recht de mogelijkheid om naar andere mensen toe te gaan en met hen nauwe banden te knopen en ontwikkelen (in deze zin, zie Campagnano v. Italy, nr 77955/01, §53, EHRM 2006-V; /3igaeva v. Greece, nr 26713/05, §22, 28 mei 2009; en Ögpinar v Turkey, 19 oktober 2011). Dit recht beschermt de persoonlijke ontplooiing.

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM, 5 februari 2002, Conka t. België, § 83) en aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS, 22 december 2010, nr 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (zie RvV, nr 139 759, 26 februari 2015).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Daarnaast dient te worden aangemerkt dat bij de boordeling van de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM, het belang van het kind een prominente plaats inneemt.

Illustratief daarvan is het attest Jeunesse v. the Netherlands van 3 oktober 2014 (req. nr 12738/10) waar het EHRM de verplichting van de nationale autoriteiten heeft beaandrukt om voldoende onderzoek te

voeren naar de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van de beslissing, om effectieve bescherming te kunnen bieden en voldoende gewicht te kunnen toekennen aan de belangen van de kinderen:

“106. While the essential object of Article 8 is to protect the individual against arbitrary action by the public authorities, there may in addition be positive obligations inherent in effective ‘respect’ for family life. However, the boundaries between the State’s positive and negative obligations under this provision do not lend themselves to precise definition. The applicable principles are, nonetheless, similar. In both contexts regard must be had to the fair balance that has to be struck between the competing interests of the individual and of the community as a whole; and in both contexts the State enjoys a certain margin of appreciation.”

Meer recent heeft het EVRM in zijn rechtspraak de waarde van het hoger belang van het kind bevestigd. Het Hof herhaalt het doorslaggevend belang dat administraties en jurisdicties een nauwkeurige analyse van de gevolgen van hun beslissingen op de betrokken kinderen voeren: *“the domestic courts must place the best interests of the child at the heart of their considerations and attach crucial weight to it (see, mutatis mutandis, Mandet v. France, no. 30955/12, §§ 56-57, 14 January 2016)”* (EHRM, EL GHATET t. Zwitserland,, 08.11.2016).

In dezelfde arrest heeft het Hof zijn rol als volgt omschreven: *“to ascertain whether the domestic courts secured the guarantees set forth in Article 8 of the Convention, particularly taking into account the child’s best interests, which must be sufficiently reflected in the reasoning of the domestic courts”* (Neulinger and Shuruk, cited above, §§ 133, 141; B. v. Belgium, no. 4320/11, § 60, 10 July 2012; X v Latvia, cited above, §§ 106-107).

Een gedetailleerde motivatie is van doorslaggevend belang om te getuigen dat met alle elementen rekening werd genomen:

“Domestic courts must put forward specific reasons in light of the circumstances of the case, not least to enable the Court to carry out the European supervision entrusted to it (X. v. Latvia, cited above, § 107). Where the reasoning of domestic decisions is insufficient, with any real balancing of the interests in issue being absent, this would be contrary to the requirements of Article 8 of the Convention (ibid.; see also, mutatis mutandis, Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG v. Switzerland, no. 34124/06, § 65, 21 June 2012). In such a scenario, the domestic courts, in the Court’s opinion, failed to demonstrate convincingly that the respective interference with a right under the Convention was proportionate to the aim pursued and thus met a “pressing social need” (Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG, cited above, § 65).”

Artikel 24 van het Handvest beschermt de rechten van het kind:

« Artikel 24

Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.
2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. »

Artikel 52 van het Handvest:

“1. Beperkingen op de uitoefening van de in dit Handvest erkende rechten en vrijheden moeten bij wet worden gesteld en de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden eerbiedigen. Met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel kunnen slechts beperkingen worden gesteld, indien zij noodzakelijk zijn en daadwerkelijk beantwoorden aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2. De door dit Handvest erkende rechten die voorkomen in bepalingen van de Verdragen, worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen die door deze Verdragen zijn gesteld.

3. Voor zover dit Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten welke zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt.

4. Voor zover dit Handvest grondrechten erkent zoals die voortvloeien uit de constitutionele tradities die de lidstaten gemeen hebben, moeten die rechten in overeenstemming met die tradities worden uitgelegd.

5. Aan de bepalingen van dit Handvest die beginselen bevatten, kan uitvoering worden gegeven door wetgevings- en uitvoeringshandelingen van de instellingen, organen en instanties van de Unie en door handelingen van de lidstaten wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, bij de uitoefening van hun respectieve bevoegdheden. De rechterlijke bevoegdheid ten aanzien van die bepalingen blijft beperkt tot de uitlegging van genoemde handelingen en de toetsing van de wettigheid ervan.

6. Met de nationale wetgevingen en praktijken moet ten volle rekening worden gehouden, zoals bepaald in dit Handvest.

7. De toelichting, die is opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten, wordt door de rechterlijke instanties van de Unie en van de lidstaten naar behoren in acht genomen. »

Artikel 22bis van de Grondwet:

« Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind. »

Artikel 13 EVRM :

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verslag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Artikel 47 Handvest:

“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Artikel 74/13 VW luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la

motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinences des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem, verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uitnodigen om haar standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing (RvS n°230293 van 24.02.2015 ; RvS n°230257 van 19.02.2015 ; RvS n°233.257 van 15.12.2015 ; RvS n°233.512 van 19.01.2016 ; RvV n°141 336 van 19.03.2015 ; RvV n°146 513 van 27.05.2015 ; RvV n° 151.399 van 31.08.2015 ; RvV n°151890 van 7.09.2015 ; RvV n° 157.132 van 26.11.2015 ; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).

• Ontwikkeling van het middel

De bestreden beslissingen schenden de hierboven aangehaalde rechtsnormen, in bijzonderheid artikels 8 EVRM en 7, 24 en 52 Handvest, artikel 22bis Grondwet, artikel 74/13 VW, artikel 62 VW en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, aangezien verwerende partij geen enkel rekening heeft gehouden met de privé- en gezinsleven, inbegrepen het hoger belang van de kinderen, en de bestreden beslissingen daaromtrent helemaal niet zijn gemotiveerd.

Nochtans moest er rekening daarmee worden gehouden, omdat artikel 74/13 VW en de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht van verwerende partij, verplichten haar zo te doen bij het nemen van beslissingen tot verwijdering.

De motivering is niet onvoldoende en concreet gemotiveerd qua de gevolgen van de beslissing op het hoger belang van de betrokken kinderen, zonder in acht te nemen o.a. dat :

- het kind Andrea, die aan autisme lijdt, een speciale behandeling genoodzaakt (waaronder begrepen het volgen van een cursus in buitengewone onderwijs, wat nu het geval is in België in het school "Ecole de peu d'eau") en dat een stopzetting van zulke behandeling noodzakelijkerwijze negatieve gevolgen op zijn ontwikkeling met zich mee zal brengen (zie 9bis-aanvraag ingediend op 13.03.2019, stuk 3);*
- het kind Zef schoolplichtig is en momenteel het secundaire onderwijs volgt in het Franstalige taal (zie schoolattest, stuk 4);*
- alle kinderen sowieso een onderbreking van hun leerjaar zullen ondergaan in geval van terugkeer, wat zeker een groot invloed zal hebben op hun hele schoolloopbaan; dat ze op het grondgebied geïntegreerd zijn en niet zomaar hun omgeving kunnen worden afgenomen zonder een (emotioneel) schok onder te gaan;*

Verwerende partij werd nochtans op de hoogte gesteld van de elementen die wijzen op de kwetsbare profiel die verzoekers vertonen in de 9bis-aanvraag die werd ingediend op 13.03.2019 (stuk 3).

Luidend artikel 74/13 VW zijn deze elementen van groot belang in het kader van het nemen van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Door geen rekening te houden met zulke pertinente elementen die ter kennis werden gebracht vooraleer de bestreden beslissingen werden genomen, heeft verwerende partij de nauwkeurigheidsverplichting en de motiveringsplicht miskend.

Bijgevolg moeten de bestreden beslissingen vernietigd worden."

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg aangaande de wijze waarop de bestreden beslissingen "het rechtsbeginsel audi alteram partem, het hoorrecht, het recht van verdediging, die rechtsbeginselen zijn in het Europese en Belgische rechtsordes" schenden. Het volstaat niet om

hierover uitsluitend een theoretische toelichting te verstrekken en arresten op te sommen die hierover handelen.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt de verwerende partij op om bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand. Deze bepaling legt de verwerende partij geen motiveringsplicht op.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij zich van haar zorgvuldigheidsplicht zoals vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gekweten. Hierin bevinden zich namelijk twee nota's waarin een evaluatie wordt gemaakt van verzoekers' zaak in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ze werden opgesteld op 3 februari 2020 door attaché M.R. die ook de bestreden beslissingen heeft getroffen.

Deze nota's luiden op nagenoeg identieke wijze als volgt:

"In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

- *Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaarde in België te verblijven met zijn twee minderjarige kinderen. De minderjarige kinderen zijn eveneens het voorwerp van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven.*

- *Gezins- en familieleven : Betrokkene verklaarde in België te verblijven met zijn echtgenote en hun minderjarige kinderen. Zij zijn allen het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene verklaarde daarnaast twee broers en 'veel neven' in Italië te hebben, maar die behoren niet tot de gezinskern van betrokkene.*

- *Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaarde dat zijn zoon medische problemen zou hebben en legde samen met zijn echtgenote verschillende medische attesten in verband met de medische situatie van hun zoon neer bij het CGVS. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien hij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen. Betrokkene diende een aanvraag 9bis in, die negatief afgesloten werd. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."*

2.5. Daargelaten de vraag of artikel 22bis van de Grondwet rechtstreekse werking heeft, is het zo dat noch deze bepaling noch artikel 8 van het EVRM noch de formele motiveringsplicht noch de door verzoekers aangehaalde bepalingen van het Handvest waarover in se uitsluitend een theoretische toelichting wordt verstrekt, vereisen dat de verwerende partij in het kader van bevelen om het grondgebied te verlaten die ze geeft nadat ze een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard, los van de door verzoekers aangevoerde buitengewone omstandigheden, nog ambtshalve moet motiveren over de gevolgen van de beslissingen op het hoger belang van de betrokken kinderen. Verzoekers kunnen meer bepaald niet verlangen dat de verwerende partij, in het licht hiervan, concreet motiveerde over:

"- het kind A., die aan autisme lijdt, bijzonder noden heeft, en zeker wat betreft scholing, dat het het cursus dat hij volgt in België bij een buitengewoon onderwijs "Ecole de peu d'eau" enorm positieve gevolgen voor zijn ontwikkeling had, en dat een stopzetting van deze behandeling noodzakelijkerwijze slechte gevolgen op zijn vooruitgang met zich mee zal brengen;

- het kind Z. schoolplichtig is een momenteel het secundaire onderwijs volgt in het Franstalige taal (zie stuk 4);
- alle kinderen sowieso een onderbreking van hun leerjaar zullen ondergaan in geval van terugkeer, wat zeker een groot invloed zal hebben op hun hele schoolloopbaan; dat ze op het grondgebied geïntegreerd zijn en niet zomaar hun omgeving kunnen worden afgenomen zonder een (emotioneel) schok onder te gaan”.

2.6 De Raad wijst erop dat verzoekers deze elementen niet hebben aangehaald in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Voor wat betreft hun jongste kind A., hadden verzoekers in hun aanvraag om verblijfsmachtiging wel aangehaald dat het kind aan autisme lijdt en dat het ingeschreven was in het buitengewoon onderwijs in België, maar ze hebben niet ontwikkeld dat deze scholing enorm positieve gevolgen voor zijn ontwikkeling had en dat een stopzetting van deze behandeling noodzakelijkerwijze slechte gevolgen op zijn vooruitgang met zich mee zal brengen. Verzoekers kunnen de verwerende partij dan ook niet verwijten hierover niet te hebben gemotiveerd.

2.7. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat de bestreden beslissingen tezamen gelezen met de in punt 1.2. bedoelde beslissing, geen definitieve stopzetting van de scholing in buitengewoon onderwijs in België van verzoekers' jongste kind A. met zich meebrengt noch dat van hun oudste kind Z., doch slechts een tijdelijke stopzetting, in afwachting dat de procedure voor het verwerven van een machtiging tot verblijf in Albanië zijn beslag kan krijgen. De in punt 1.2. bedoelde bestreden beslissing stelde in dit verband: *“Bovendien dient er ook opgemerkt te worden dat er van betrokkenen niet verwacht wordt dat zij zich terug definitief vestigen in Albanië. Er wordt enkel van betrokkenen verwacht dat zij terugkeren naar hun land van herkomst om via de normale procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De verplichting om terug te keren betreft slechts een (eventuele) tijdelijke verwijdering van het grondgebied, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.”*

2.8. Bovendien kan ook nog worden gewezen op wat in de in punt 2.4. bedoelde nota's kan worden gelezen, met name: *“Betrokkene verklaarde dat zijn zoon medische problemen zou hebben en legde samen met zijn echtgenote verschillende medische attesten in verband met de medische situatie van hun zoon neer bij het CGVS. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien hij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.”*

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA